

flugtens Dæmpning, saa betovler jeg dette; thi saavidt mig bekjendt, er den første Sandflugtslovgivning hos os fra 1794, og før Regjeringen tog dette Forhold i sin Haand, kan man nok tænke sig, at Sandflugtsdæmpningens Sag ikke har været ført med megen Energi. Efter hvad jeg har erfaret, ere de bevilgede Summer ingensinde blevne opbrugte til de ordinære Arbejder, og der er derfor al Grund til at tro, at de have været tilstrækkelige. Enhver veed jo, hvorledes Sandflugtskommissionen er sammensat. Den bestaar af et kommunalt Medlem, et Medlem af Amtsrådet og et Medlem udnævnt af Regjeringen, altsaa af Repræsentanter for de tre Autoriteter, der tilskyde Hovedparten af Udgifterne til Sandflugtens Dæmpning. Det er nærmest det kommunale Medlem, som maa paase de stedlige Interessers Lær, og da Udgifter ingensinde ere blevne negtede fra Regjeringens Side, har jeg den Overbevisning, at den nuværende Bevilling er tilstrækkelig.

Finantsministeren: Der er blandt de Bemærkninger, som ere fremkomne i disse Dage, kun saa Ting, som vedkomme Finantsministeriet, men der er ikke desto mindre nogle enkelte, som jeg skal tillade mig at dvæle noget ved. Det ærede Medlem, der først udtalte sig, (Bjoffen), undrede sig nu for det Første over, at der ikke i Finantsloven fandtes Noget, der angik Frederikskirken. Den kan selvfølgelig ikke være der, siden den er solgt i afvigte Aar, og hvad de fornødne Oplysninger i saa Henseende angaar, ville de jo være at afgive paa Statsregnskabets. — Fremdeles undrede det ærede Medlem sig over at finde 1,300,000 Kr. i Østeborgske Kreditforeningsobligationer i Reservecapitalen. Han mente endog saa — for ikke at tale om den for Øvrigt elstkoerdsige Antydning, han gjorde —, at derved var tilfaldet Hensynet til de danske Kreditforeningsobligationer. Jeg skal derfor tillade mig at oplyse, at den omtalte Post er kommen ind ifølge en Bytning med 4 pCt.s preussiske Obligationer, et Aktiv, som dette Thing jo ikke sjældent har henledet Opmærksomheden paa, ligesom heller ikke jeg har været uden Opmærksomhed for det Dnske, man meget jævnlig har fremsat her, nemlig at søge at faae Reservecapitalen besat med saadanne Midler, som maatte anses for at være let realizable, hvorfor man da heller ikke burde have for mange af den Slags Obligationer, for hvilke man nu har tilbyttet sig andre. Anledningen til, at den nævnte Post er kommen ind i Reservecapitalen, er den, at der tilbød sig en Bytthandel, hvorved de preussiske Obligationer bleve tagne til pari, og ikke blot er den Fordel, der var forbunden med de bortbyttede Obligationer, at disse efterhaanden indfries, derved opveiet, men Handelen gav Finantsjerne en ligefrem Fordel af 6,666 Rd. 4 Mk., hvorhos der er den yderligere Fordel derved, at de nye Obligationer give 5 pCt., medens de

preussiske kun gave 4, hvilket med andre Ord vil sige, at der hvert Aar indvindes i Rentet et Beløb af samme Størrelse som det, Handelen strax indbragte. Jeg tør derfor antage, at det vil erkjendes at være en forsvarlig Ombytning, der har fundet Sted, og jeg ser ikke rettere end, at denne netop er en Nødbekommen af Dnsker, der tidligere have været udtalte her i Thinget. — Det ærede Medlem for Sorø Amts 3die Valgkreds (Lauer) flagede over, at han ikke havde set Guldmynter i den senere Tid, og indlød sig derefter paa forskellige Betragtninger over Guldmyntfodens Gjennemførelse herhjemme. Det forekommer mig, at han ligesom behandlede Regjeringen, at den havde været for længe om at gennemføre den hele Foranstaltning og at den vedblev at beholde Guldmyntfod og Sølvmyntfod ved Siden af hinanden. Jeg tror nu, at det ærede Medlem tager feil i begge Henseender; jeg tror for det Første, at han har hentet sine Erfaringer andetsteds fra end herhjemme, og dernæst tror jeg, at han ser noget feil paa det hele Spørgsmaal. Jeg mener at turde sige, at der ikke findes noget Land, hvor Myntformen er gaaet for sig med den Kraft og Omfang, som netop her, hvorfor man da ogsaa har været saa heldig at undgaa mange af de Banke-ligheder, som man nu kæmper med navnlig i Lydsland, og som man maaske heller ikke er ganske fri for i Sverige. Fra det Dieblit, Guldmynt er erklæret for at være lovligt Betalingsmiddel, er Spørgsmaalet om Guldmyntfoden og Sølvmyntfoden for saa vidt hævet, idet vi da kun have en Myntfod, nemlig den førstnævnte, og de tilbageværende Sølvpenge kan tjene midlertidig som Skillemynt under Hovedmynten, der som bekjendt er Guldmynt. Der er allerede for nogen Tid siden præget det Antal Guldmynter, som man anser for nødvendigt for den daglige Omsætning. Der er præget i Alt 18½ Million Rd. i Guld, og deraf er afgivet omtrent 3 Millioner til Norge, for dermed at indfri en betydelig Post af danske Sølvpenge, som fandtes i den norske Bank, og derved forhindre, at disse skulde komme herved og fordres indløste med Guld. Den Masse af Sølvpenge, der nu er tilstede her i Landet, er slet ikke mere, end hvad der er absolut nødvendigt for den almindelige Omsætning, saalænge indtil det er muligt at erstatte det nuværende Sølv med ny Skillemynt, og der er i den Retning præsteret noget saa Betydeligt, at der er Udset til, at den hele Myntforandring vil være gennemført med Udgangen af 1876. Naar det ærede Medlem, som jeg desværre ikke ser i dette Øjeblik, ikke har set Guldpenge herhjemme, saa maa det væsentlig være en Tilfældighed, thi de findes; der er udgivet i det Mindste 3,500,000 Rd. i Guld. Desuden er der sørget for at bringe dem ud i Befolkningen ved at fordele dem baade til Banken og til Amtstuerne, saaledes at det staar Enhver frit for at faae Guld, naar man i den Henseende henvender